

Què suggereix l'envelat

Què suggereix l'envelat?

Abans de la festa, del ball que li dona tota la seva ànima i la seva transcendentitat, evoca, per la seva construcció, quelcom de tenda nòmada. Cobrellits, vels, miralls, catifes, flors de drap, cadires d'església, tot conjuminat com per un traïmoista de teatre. I tot coronat de nombroses banderoles que voleien alegrement i embolcallat en la llum clara del nostre sol meridional, que fa destacar la seva nota pintoresca en el fons del cel blau, amb llunyanies de muntanyes i rodejat per les alegres masies i el so de les campanes que repiquen a festa, ens fa pressentir quelcom de la seva transcendentitat que s'acosta.

L'envelat! Que n'és de múltiple i etern el seu simbolisme! Reflexe de la llar primera, ton parentiu de tenda nòmada ens evoca patriarcals visions bíbliques, embolcallades en la bolva d'or de la pols del

desert, de ballades litúrgiques, d'asiàtiques i triomfalment esplèndides festes de tàrtars, de wigiwams de pells-roges sanguinaris, veïns del pacífic castor; de la concentrada llar lapona en la desolació dels límits polars.

Oh, envelat de Granollers! Com evokes també, amb la teva proximitat a la carretera, l'ànima indefinida del rodamón, del més enllà, de les facècies de la joventut, quin esperit inspirà al nostre Rusinyol «L'alegria que passa».

Quina força tenen les coses mirades amb detenció! En aquest món tot és un equilibri; el blanc i el negre, la claror i la fosca, la quietud i el soroll, la tradició i la evolució, l'esperit i la matèria, la serietat i el faceciós humorisme... Una cosa contraposa l'altra i es donen vida mútuament.

El poble, arrelat eternament a les vores de la carretera, engrandint-se poc a poc,

mira amb indiferència perdre's el seu company en la llunyania, i en el seu endormiscament, vulgues que no, aquell encomana somnis d'aventures a la joventut, que es llença cap aquells confins indefinits que tenen l'encis del desconegut.

Carretera i envelat són bons companys. D'aquells confins indefinits, vé l'ànima de l'envelat. És «L'alegria que passa»; és el rodamón eixerit que ve i dona més flexibilitat a l'esperit sorrut, aferrat al terrós; és la fada que fa ressorgir les ales de la seva fantasia i posa lluïssors passionals fascinadores als ulls de les damiselles camperoles, inspiradores de les més gentils galanies dels nostres hereus, i la que fa rebrotar la llavor, i és l'aire primaveral que s'escampa a llunyanes terres, com tribut al patrimoni mundial de la fraternitat humana.

JOAQUIM BAS GICH

L'Envelat!...

L'envelat!... Quantes coses ens recorda aquest nom!

Quins moments de la nostra vida i de la nostra joventut ens porta a la memòria!

Jo recordo la primera vegada que vaig entrar a un envelat per a ballar-hi, i no dic per veure'l perquè de petit ja cada any per la Festa Major els meus ulls contemplaven embadalits aquella gran sala feta de fustes i robes i ornaments que enlluernaven xics i grans.

L'envelat! En parlar de festa major, surt tot seguit aquest nom com un dels primers números del programa de festes i ja no cal dir que és el més esperat i desitjat pel jovent frissós de ballaruga.

Joves i damiselles procuren treure, per la festa major, i lluir-les en l'envelat, llurs millors gales per a fer parella amb l'ornamentació de la sala i a l'ensems per a sentir orgullosament com es parla dels seus vestits.

La vanitat en aquests casos és ben manifesta i és una cosa que sempre ha existit i seguirà subsistint al través de totes les generacions.

A l'envelat s'hi critica tot: si aquell vestit és massa curt o és massa llarg; si les sabates no fan joc amb el vestit; si el vestit que porta aquella no li correspon perquè és massa luxós i ella és una treballadora...

I és a l'envelat també que algunes vegades es manifesta

el gust estrambòtic d'aquells que amb llur deliri d'ésser elegants cauen en el més espantós dels ridículs i són el blanc de les burles de llurs propis admiradors i aduldors.

Són pocs avui els pobles que per la festa major no fan el seu envelat més o menys gran i ja s'acostuma a aprofitar-lo, a més de fer-hi els balls, per a donar-hi espectacles teatrals, cosa que no podria fer-se en les reduïdes sales de molts pobles.

L'envelat va manifestant-se cada dia més com una necessitat de festa major i no és de creure que desaparegui.

El què creiem, és que vindrà un temps que farà possible l'aixecament d'aitals sales ambulants, sense necessitat de tant trasbals ni tants preparatius.

Això sí; totes les modificacions i tot el què es pugui fer en un o altre sentit en els envelats, no ens farà pas oblidar els bons temps de la nostra joventut, passats entre mig de les seves teles i cortinatges.

Però... per nosaltres aquells temps ja no tornaran i tot el més que podem fer, si tenim salut, és fruit en veure els nostres fills com s'hi diverteixen, i això veritablement també és una satisfacció que tanmateix desitgem poguer sentir una infinitat d'anys, no tant sols nosaltres, sinó que també ho desitgem pels llegidors de LA GRALLA.

JOSEP FRANCH (Jofra)